

De i Loven saaledes fastsatte Transgrænser kan imidlertid paa Grund af de siden Lovens Ikrafttræden stedfundne Forskydninger i Prisniveauet ikke længere anses som en passende Maalestok for, om en Enke er trængende. Følgen heraf har — saaledes som det bl. a. fremgaar af de tvende fra Københavns Magistrat modtagne Skrivelser af 9. Juni 1916 og 30. Oktober f. A., der findes aftrykte som Bilag 1—2 — været, at Enker, hvis Indtægter har ligget over de fastsatte Grænser, men som paa Grund af den stedfundne Prisstigning paa alle Livsfornødenheder har været trængende til Understøttelse til deres Børns Underhold og Opdragelse, har maattet ty til Fattigvæsenet.

Under Hensyn hertil har man anset det for overensstemmende med den til Grund for Loven liggende Hensigt, at de fastsatte Transgrænser forhøjes som foreslaaet til henholdsvis 800 Kr., 700 Kr. og 600 Kr. med et Tillæg af 100 Kr. for hvert Barn under 14 Aar.

Efter Loven af 29. April 1913 ydes Understøttelsen til Børn af Enker med et fast aarligt Beløb, der ved Lovens § 1 er fastsat til:

100 Kr. aarlig, indtil Barnet har fyldt 2 Aar	
80 — — — — — 12 —	
60 — — — — — 14 —	

Som en Følge af den forhaandenværende Dyrtid udgør de saaledes fastsatte Understøttelser ikke for Tiden det forholds- mæssige Bidrag til de paagældende Børns Underhold og Opdragelse, som det ved Lovens Vedtagelse var Hensigten at yde fra det offentlige Side.

Om der nu end ved Understøttelser fra de kommunale Hjælpekasser, jfr. midlertidig Lov Nr. 281 af 27. Oktober 1915, og ved ekstraordinær Hjælp i Henhold til § 3 i Lov Nr. 397 af 28. December 1916 om kommunale Dyrtidsforanstaltninger i nogen Grad har kunnet raades Bod paa dette Forhold, har man dog — i Overensstemmelse med et fra „Dansk Kvindesamfund“ og „Danske Kvinders Nationalraad“ modtaget Andragende, der har faaet Tilslutning fra „Den danske Købstadforening“

og „De samvirkende Sogneraadsforeninger“ — anset det for rettest, at der hjemles de paagældende Enker en lovmæssig Ret til under de herskende vanskelige Forhold midlertidigt for Aarene 1918 og 1919 at oppebære et forhøjet Tilskud — hvilken Forhøjelse man har ment passende at kunne ansætte til 50 pCt. af den nuværende Understøttelses Beløb.

Naar man endvidere har foreslaaet, at den i Lovforslaget omhandlede Understøttelse paa 150 Kr. aarlig vil være at yde indtil Barnets fyldte 4de Aar i Stedet for som i Loven af 29. April 1913 § 1 fastsat til det fyldte 2det Aar, skyldes dette, at den ved Livsfornødenhedernes Prisstigning be- virkede særlige Vanskelighed ved at skaffe det nødvendige til smaa Børns Ernæring og Underhold ikke alene er tilstede, naar Børnene er i den spæde Alder, men ogsaa i de nærmeste følgende Leveaar.

I Understøttelser i Henhold til Loven af 29. April 1913 er der i det sidst opgjorte Finansaar — Finansaaret 1915—1916 — udredet i alt 1,099,304 Kr. 55 Øre, hvoraf Halvdelen i Henhold til Lovens § 4 er bleven udredet af Statskassen. En Forhøjelse af Understøttelsen som foreslaaet for Aarene 1918 og 1919 vilde herefter medføre en aarlig Merudgift for Statskassen af ca. 275,000 Kr. under Forudsætning af, at der ikke sker nogen Indskrænkning i den supplerende ekstraordinære Hjælpekasse- og Dyrtidshjælp til vedkom- mende Enker.

ad § 2.

Efter den gældende Lov ophører Understøttelsen til et Enkebarns Underhold og Opdragelse ved Moderens Død. Da det har maattet erkendes at være uheldigt, at et Barn, til hvis Underhold og Opdragelse der hidtil har været ydet Tilskud, ved Moderens Død bliver berøvet denne Understøttelse, foreslaas Loven ændret som anført, saaledes at Understøttelsen ogsaa udbetales efter Moderens Død, dog at der efter Omstændighederne fra det offentlige Side vil kunne føres Tilsyn med Understøttelsens Anvendelse.